

Piyango Bileti

Bay Mehmet Gülyazılı yirmi yıldır her geçişinde itinayla atladığı eşige yine basmadı. Apartmanın *sararmış lacivert* renkli kapısından kravatlı halinin geçerken görünmesinden aldığı haz uğruna öğretmenliğe devam ettiğini düşündü. Böyle görünmenin ne hazzı olabileceğini düşünecekken düşünceler yarım kaldı.

Kapıyı sekiz yaşındaki kızı açtı. Babasının yüzünde doğduğundan beri seyrettiği ifadeye alıştı ve yaşıtı kızların ekseriyeti gibi babasının boynuna sarıldı. Mehmet Bey pantolonu kırılganlığı diye çömelmedi, eğilerek kızını kucağına aldı.

Karısı sofrayı kurmakla meşguldü. Kravatına doğru bir hamle yapıp yatak odasına yollandı. Geldiğinde sofraya hazırlanmış, birkaç saat sonra unutacağı yemekler sofrada yerini almıştı. Pek konuşmadan yemeklerini yediler, karısı bugün biraz durgun gibiydi ama Mehmet Bey *önemli bir şey olduysa nasılsa ağzını açar* deyip üstüne gitmedi.

Asım nerde? diye bir cümle kurdu ama cevabını her akşamki cevaplardan biliyordu. *Okuldadır, geç çıkacağını söyledi.*

Nasıl okumuş bu, gece yarısına kadar sürüyor.

Yemekten sonra televizyonun karşısına geçti, bir bacağıyla çekip sabahın beri öğretmenler odasında seyrettiği haberleri yeniden seyretti, ağzı gözü oynayan *haber ehlinin* elinde psikolojik yönlendirmeye maruz kaldı ama zihni artık yönlendirme kabul etmeyecek kadar katılaştığından etkilenmedi. Oğlu geldiğinde saat onu geçmiş, çayını içmiş, tesbih çeker gibi ritmik şekilde televizyon kanalı değiştirmekle meşguldü. Ona bir an *kim bu adam* der gibi baktı. Oğlu da babasına *yine mi bu adam* der gibi baktı, sonra gelip koltuğun birine kendini bıraktı.

Mehmet Bey koltuğunda uyuklamaya başladığında mutfakta dizi seyretmekte olan karısı gelip yatağına götürdü.

Dümdüz bir yol. Bu yolda yürüyorum. Simsiyah asfalt sanki benim için atılmış. Yolum iki yanında tarlalar. Ufka kadar uzanan sapsarı başaklar rüzgarda salınıyor. Bu yol da, bu başaklar da benimmiş. Seyrederek gidiyorum. Yerde bir piyango bileti görüyorum. Elime alıyorum, numarası ezberimde: 478733. İşte bu bilet, hayatımı değiştiren bilet, hepsini bu bilete borçluyum. Tüm bu tarlalar...

Mehmet Bey rüyadan uyandığında numarayı hatırlıyordu. Kalkıp ceketinin cebindeki defterine rüyayı yazdı ve numaranın altını kırmızı kalemle çizdi. Bu yazdığımanın ne işe yaracağını düşünecek kadar ayık değildi.

Sabah kalktığında rüyayı unutmuştu. Akşama kadar da hatırlamadı. Akşam eve döndüğünde bir arkadaşının telefonu lazım oldu ve onu ararken yazdığı rüya aklına geldi. Numara hala kafasında parlıyordu.

Gece aynı rüyayı bir defa daha gördü.

Bu sefer bir patikada yürüyor, yürürken yerde banknotlar buluyor, hepsinin numarasının aynı olduğunu görüyordu. 478733. Sevinmesi gereken bir rüya olduğu halde sırsıklam uyandı. Numarayı not etmesine gerek yoktu, sanki kafasında banknotlar uçuşmaya devam ediyordu.

Yataktan çıkmadı ama uyuyamadı da. Şimdiye kadar gördüğü en ışıklı rüya sayılabilirdi. Mehmet Bey rüya görmediğini söyleyen insanlardan biriydi. Demek böyle oluyormuş. İnsan tüm günü rüyası izin verdiğince yaşayıp, o izin verdiğince görüyormuş.

Ertesi gün adımını her attığında rüyasını hatırladı. Patika aklına geliyordu, banknotların serili olduğu, renkleri, yapraklar gibi serilmiş olmaları. Belki bir para ağacından dökülmüştü hepsi, kafasını kaldırıp yukarı bakmadığı için görememişti.

Apartmanın kapısından girerken ayağı eşiğe takıldı. Sendeledi ama farkedecek halde değildi. Akli patikada, parada ve tarlalardaydı.

Kapının karşısında ne için olduğunu bilmeden bekledi. Hangi kapının önünde olduğunu bilmiyordu. Kapının üstündeki elektrik sayacı numarasına baktı, baktı. Elini plakaya doğru uzatıp kabartma rakamların üstünde gezdirdi.

Gerisin geri biraz önce dolmuştan indiği durağın karşısındaki büfeye doğru hızlıca yürümeye başladı. Büfeci sabahları üç beş kelam ettiği tanıdıklarındandı. Selamsız sabahsız kafasını camdan içeri uzatıp, *Bana piyango bileti lazım* dedi.

Büfeci şaşırdı ama bozuntuya vermedi, tezgahın altından bir deste çıkarıp *Yarım mı, çeyrek mi?* dedi sadece.

O değil, ben belli bir bileti arıyorum.

Nasıl belli?

Nefes almadan adamın suratına hırladı, *Gırkyedi-seksenyediotuzüç numaralı bilet.*

Adamın şaşkınlığı bu sefer belirgindi. *Bakalım aabi, belki burdadır* dedi ama Mehmet Bey'de bir tuhafılık olduğunu sezmişti.

Deste üçerli beşerli ardışık biletlerden oluşmuştu. Mehmet Bey hepsini inceledi, *hayır*, aradığını bulamıyor ve bulamadığı her bilette *o bilete* daha da yaklaştığını

hissediyordu.

Desteyi bitirdikten sonra eve dönmedi. Bir otobüse binip okulun civarındaki *meşhur* bayiye gitmeye karar verdi. Otobüs eve döndüğü zamanlardakinin aksine hemen geldi. Biner binmez telefonu çalmaya başladı, karısı arıyordu.

Mehmet Bey eve geç giden erkeklerden değildi, nadiren işi uzar, onda da karısını arayıp haber verirdi. Kadın merak etmekte haklıydı ama Mehmet Bey'in ona vereceği normal bir cevabı yoktu.

Açıp *Piyango bileti aramaya gidiyorum* diyecek hali yoktu ya. Bir yalan aradı, uzun zamandır karısına yalan söylemesi gerekmemiştir, en son arkadaşlarıyla iki tek atmaya çıkarken birinin hastalandığını uydurmuştu. O da üç dört ay önceydi.

Yine aynısını söyle.

Hemen açiverdi telefonu, kem kümnden sonra *Hikmet hastalanmış, onu görmeye gidiyorum, seni arayacaktım, unutmuşum* dedi. Kadın *haa, hı, biz yemek yiyoruz o zaman, selam söyle, nesi varmış* falan diye devam edecek oldu ama Mehmet Bey'in telefonu bipleyerek kapandı. Şarjı bitmişti. İlk defa telefonun tam yerinde kapanmasına seviniyordu.

Durağa geldiğinde otobüs gıcırtilarla durdu ve Mehmet Bey yaşından kendisinin de beklemediği bir atiklikle büfeye doğru koştu. Yaptığı işin ne kadar mantıksız olduğunu söyleyen bir his vardı içinde ama ona kulak vermek istemiyor, sesi susturmak için koşmaya çalışıyordu.

Bayiye vardığında birkaç kişiyi beklemesi gerekti. Bayide çalışan bir öğrencisi onu tanıdı, *Hocam buyrun* dedi, şimdi bir de oğlana açıklamak gerekecekti durumu. Vazgeçti, *Ben bir bilet alacaktım. Çeyrek, yarım, tam?* diye sordu çocuk. *Ben bir numaralara bakıyorum* dedi Mehmet Bey, *güzel bir şey olsun istiyorum*.

Çocuk adamın ne dediğini anlamadı, alışık olduğu bir istek değildi ama öğretmene karşı gelmek de istemedi. *İçeri buyrun Hocam* dedi sırtarak. Mehmet Bey içeri girdi, kirden rengi değişmiş plastik bir tabureye ilişip eline tutuşturulan bir tomar bilete bakmaya başladı. 47 ile başlayanları aradı, bir tane rastladı ama onun da devamı tutmadı.

Çocuğa tomarı geri uzatırken *Yok* dedi, *güzel bir şey bulamadım*. Çocuk bir yandan bir müşteriye sigara uzatırken, bir yandan da tomarı almaya çalıştı ama biletleri kavrayamadığından bazıları yere döküldü. Mehmet Bey bir an yerde gördüklerinin rüyasındaki banknotlar olduğunu sandı, *İşte orada, hepsi benim*. Toplamak için yere eğildiğinde aldığı biletlerden birinin tam da aradığı numarayı taşıdığını gördüğündeyse çok şaşırdı, *İşte bu, geldin ayağıma*.

Çocuk adamın söylediklerine şaşırmamaya başlamıştı. Tüm gün rastlayabildiği ve soruşturamayla ufakken öğrendiği tuhafıklara benziyordu adamın durumu. Adamın elinde tuttuğu çeyrek bilete baktı, diğerlerinden farklı herhangi bir *güzelliğini* göremedi ama sormaya cesareti yoktu.

Biletin parasını ödeyip bileti özenle cüzdanına yerleştirdi. Şimdi mutlu adımlarla evine dönebilir, çekilişi bekleyebilir ve rüyasında gördüğü tüm o bahçeleri ve tarlaları alabilirdi.

Geldiği gibi otobüse bindi, karısı kapıyı açıp Hikmet'in durumunu sorduğunda bir şeyler geveledi. Soğumuş yemekten biraz yedi ve televizyonun karşısına geçti. Bir piyango reklamı gördüğünde aldığı bilet aklına geldi, onu okşamak, hohlayıp hatırını sormak istedi. Kalkıp pantolonun cebinden cüzdanını getirdi. Bileti çıkarıp ışığa tuttu.

Vay anasını.

Bu... bilet... sahte! Çocuk kendisine başka bir bilet vermiş olmalıydı. Vay hayın piç. Bilete tekrar baktı, 4'le bile başlamıyordu.

Yerinden hızlıca kalkıp kapıya doğru gitti ama karısının koridorun diğer ucundan çıkıvermesiyle nerede olduğunu hatırladı. *Ne oldu?* dedi kadın, *Yok bir şey* dedi, elindeki bileti sallıyordu. Kadın *aa, bilet mi aldın, yoksa bir şey mi çıktı?* diye uzandı. Adam, *Yok, yok, daha çekilmedi, sahte bu bilet.* Kadın daha da meraklanmıştı, kocasının piyango bileti adeti olduğunu yeni farkediyordu, bir sahte bilet de bir an çok çekici gelmişti.

Ver bi bakıyım, çocuklar gelin babanız sahte piyango bileti almış dedi. Kızı sekerek, oğlu yürüyerek geldi. Sahte bilet bir anda evin gündemine girmişti.

Yok, ben gidip değiştirim bunu dedi adam, *hemen gidersem bulurum satıcıyı.* Kızı başını yana kırıp *babaaa* deyince, kadın da *bu saatte mi?* demeye cesaret buldu. Mehmet Bey kuşatılmıştı. *Nerden aldın baba?* dedi oğlu, *Büfeden, okulun ordaki* dedi adam, *Ben gidiyim* diyecek oldu ama saatine bakınca büfenin çoktan kapanmış olduğuna kendi de ikna oldu.

Yarın değiştirim o zaman. Kızı bir kez daha *babaaa* deyince, bileti cüzdanına yerleştirip, kızını kucağına aldı. Kızı babasının ilgisinden her zaman memnundu, Mehmet Beyse hala nasıl da aldatılmış olduğunu düşünüyordu.

O gece rüya görmedi. Uyuyacak hali yoktu. Gördüğü rüyaları tekrar düşündü, piyangonun hangi bilete çıkacağını görmüştü. Ayın onaltısı olduğuna göre, üç günü vardı bileti bulmak için. *Bu biletleri dağıtan bir yer olmalı* diye geçti aklından, *belki onlar biliyordur 47'yle başlayan biletlerin kimde olduğunu.*

Sabaha kadar bu düşüncelerle uğraştıktan sonra oğlunun sabah gürültüsünü duyup yataktan kalktı. Mutfığa gidip çayın altını yaktı. Çay demlendikten sonra bir bardak koyup o gün ne yapacağını düşünmeye başladı. Önce bir doktor bulup rapor almak lazım, sonra da bu biletlerin nereden dağıtıldığını bulmak.

Gece uyumamış birine göre hayli berrak bir zihni vardı. Gece üstüne varan hayallerin hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. Sağlık ocağına gidip doktora kalbinin ağrıdığını söyleyecekti. Doktor biraz dinler, bir yere sevk eder ve rapor verirdi herhalde.

Mahalledeki sağlık ocağında doktorun odasına girdiğinde, gece boyu sol tarafındaki bir ağrıdan dolayı uyuyamadığından yakındı. Kalbinin ağrıdığını sandığını söyledi. Doktor ona bir kaç soru sordu ve kalbinin ağrıdığına ikna olmadı ama tedbirli olmak için önce bir kardiyologa görünmesini, eğer bir şey çıkmazsa panik atakla ilgili psikiyatra gitmesini anlattı. Mehmet Bey bu ikinciye hiç düşünmemiştir. *Belki* dedi, *evet, o da mümkün.*

Doktor ona bugün için istirahat yazabileceğini söyleyince memnun oldu. Üç gün olsa daha memnun olacaktı ama bugünlük rapor da yeterdi. Oradan çıktığı gibi dün aldığı *sahte bileti* değiştirte gitti. Eski talebesi çocuk orada yoktu, onun yerine büfeciye bileti değiştirmek istediğini söyledi. Büfeci ona tuhaf tuhaf baktı, *Çeyrek mi alacaktın?* dedi, *Yok* dedi Mehmet Bey, *ben bu numara yerine başkasını istiyorum.* Adamın başı kalabalıktı ve ne dediğine pek kulak asmadı, bilet destesini çıkarıp verdi. Mehmet Bey bu biletleri dün görmüştü, şimdi bunları istemediğini nasıl anlatabilirdi.

Bunu iade etsem olur mu? dedi, büfeci baktı, *Bilette iade olmaz. O zaman ben merkezinden değiştireceğim, bunların dağıtıcısı nerde?.* Adam daha bir hayretle ters ters baktı ve ona Milli Piyango İl Müdürlüğü'nün yerini tarif etti.

Mehmet Bey hemen bir otobüse atlayıp müdürlüğe gitti. Girişte *Danışma* yazan yerde oturan bıyıklı adamın telefon konuşmasının bitmesini bekledi. Adamın köyünde satılan bir tarlayla ilgili ayrıntılı bilgiler dinledi bu arada, hangi yöresinde nelerin olduğunu, tarlanın kaç pay olduğunu, adasını, parselini, hangi köşesinde hangi ağacın dikili olduğunu öğrendi. Adamın konuşmasını bir iki kere kesmek istediye de beceremedi, adam birinde hiç oralı olmadı, diğerinde *bir dakika* der gibi parmağını kaldırdı.

Konuşma bittikten sonra Mehmet Bey ona bilet değiştirmek istediğini söyledi. *Biletleri bayilere veriyoruz* dedi adam somurtarak, *bizde bilet satışı yok.* Mehmet Bey elindeki bileti gösterip, *Ben bunu belli bir numaradaki biletle değiştirmek istiyorum, o biletin nerede olduğunu bulabilir miyim?* dedi. Adam afalladı. Mehmet Bey adamın boş bakışlarını görünce bir defa daha sordu. Adam bu sefer *İkinci katta Nuriye hanım var, ona bir sorun* dedi.

İkinci kattaki Nuriye Hanım odasında yoktu. Mehmet Bey oda arkadaşına Nuriye Hanım'ı sordu, adam da ona Nuriye Hanım'ı neden aradığını sordu. Adam bilgisayarında gazete okuyor ve bir yandan önündeki formları dolduruyordu. Nuriye Hanım'ı aradığı biletin nerede olduğunu öğrenmek için aradığını söyledi. *Nuriye Hanım bir toplantıya gitti, herhalde öğleden sonra gelir* dedi adam. Mehmet Bey tekrar aradığı biletin nerede olduğunu kimden öğrenebileceğini sordu.

Adam başını kaldırdı, sonra tekrar indirdi. *Öyle bir bilgi veremeyiz* dedi. *Ben belli bir numarayı arıyorum, onun nerede olduğunu bulursam gider bayiden alırım* dedi Mehmet Bey. *Muhtemelen Türkiye'nin öbür ucundadır, gidip alacak mısın öyleyse?* dedi adam. *Evet, alacağım.* Adamın yüzünde beliren sırıtma kuvvetlendi. *Neredeymiş bir bakalım, kaç numara?* Mehmet Bey numarayı

söyledi, adam bir program açtı, şifre gibi bir şeyler yazdı, *Hmm dedi, bu bilet Ankara bayilerinden birine gitmiş.*

Mehmet Bey biraz hayal kırıklığına uğradı ama en azından biletin hangi şehirde olduğunu öğrenmiş oldu. *Biz tam yerini bilmeyiz ama Keçiören'deki bayilerden birindeymiş bu bilet* dedi adam. Mehmet Bey adama birkaç defa teşekkür etti, elindeki bileti kendisine vermek istediğini söyledi. Adam sarı dişleriyle gülmeye devam ederek, *Bizim piyango oynamamız yasak* deyip bileti aldı.

Doktor şu raporu üç günlük verseydi ya diye geçirdi içinden. Sonra karısını arayıp Ankara'ya gitmesi gerektiğini, *sahte biletle* ilgili olayın büyüdüğünü söyledi. Karısı *Amaan, ne gerek var, üç kuruluşluk bilet için Ankara'ya mı gideceksin?* dediğinde ayıldı. Evet, karısına başka bir bahane bulması iyi olurdu.

Mehmet Bey çıktığı binanın önündeki banklardan birine oturdu. Biletin nerede olduğunu öğrenmişti işte ama ona ulaşmak için memurluğunu riske atması gerektiğini düşündü. *Bu zamana kadar hiç böyle bir şey yapmadım.* Müdürlüğün girişinde ilanlardan biri gözüne ilişti, büyük ikramiyenin kendisine çıktığını düşündü ve sonra ne memurluğa ne karısına ihtiyacı kalacağını düşündü. Zaten o kadar parası olsa bu evliliği veya memurluğu ne yapsındı, belki paranın çıkmasını beklemeden şimdiden ortadan kaybolmak en iyisiydi. Telefonunu kapattı.

Otobüs durağına gitti. Terminal otobüsüne bindi. Şehirlerarası terminalde bir Ankara bileti yazdırdı kendine, kredi kartıyla ödedi. Otobüs daha şehirden çıkmadan derin bir uykuya daldı.

Rüyasında bir mahzende veya zindanda dolaşıyor gibiydi. Önüne çıkan kapılar hemen açılıyor, kimse ona bir şey sormuyordu. Biletle ilgili hiçbir şey görmedi.

Uyandığında rüyasını düşündü ama bir anlam veremedi. Güneş batmış, otobüsün ışıkları kapanmıştı. Otobüsün neredeyse boş olduğunu yeni farkediyordu, içini bir ürperti kapladı. Saatine baktı, karısı kendisini merak ediyor muydu acaba, belki bir şey söylese daha iyi olurdu. Ankara'ya gideceğini söylemişti gerçi ama şimdi arasa tekrar açıklama yapmak gerekecekti. Mehmet Bey de ne rüyalarını ne kazanacağı parayı kimseye açıklamak istemiyordu.

Çekilişe kadar Ankara'da kalırım, parayı alır, orada bir bankaya yatırır, hiçbir şey olmamış gibi dönerim diye düşündü. Mehmet Bey, akranlarının çoğu gibi paranın kendisini değiştirmeyeceğinden emindi. Piyango idaresinin önünde düşündüklerini *değiştirmek* saymıyordu.

Otobüs Ankara'ya vardığında, Keçiören'e nasıl gideceğini sordu bir yere. Bir takım tarifler aldı ama hiçbirini anlamadı. Şuradan trene bin, buradan otobüse bin, şu durakta inip buna bin diye uzun uzun anlattılar. Akşam olduğu için her şey daha da karmaşık geliyordu.

Mehmet Bey Keçiören denen ilçeye vardığında geceyarısına bir saat vardı ve nerede kalacağı düşünmediğini yeni farketti. Bir otel aradı ama gezindiği yerlerde hiç otel tabelasına rastlamadı. Bir iki kişiye sordu, onlar da bilmediklerini,

otel için Ulus'a gitse daha iyi olabileceğini söylediler. *Ulus nere?* diye sormadı Mehmet Bey, daha önceden duymuştu herhalde, hatta gitmiş bile olabilirdi.

Öğretmenliği bırakmış gibi hissediyordu ama belki birkaç gece daha öğretmenliğin imkanlarından faydalanabilirdi. Bir taksi durağı gördü, kafasını içeri uzatıp *Öğretmenevi var mı bu yakınlarda?* dedi. Taksicilerin biri *Yürüyeceksen biraz sürer, beş dakikada atarız istersen* dedi. Mehmet Bey zaten yürümekten bitap düştüğü için kabul etti.

Öğretmenevinde boş oda yoktu. İki kişilik odaların birinde başka birisiyle kalabileceğini söylediler.

Başını yastığa koyduğunda aklına karısı geldi. Ne yapıyordur şimdi. Kızı ne yapıyordur? Oğlu gelmiştir herhalde, onlar ne yapıyordur? Bunları düşünürken bir bahçe geldi gözünün önüne, karısı bir filin üstünden kendisine bağırıyor ama sesini duyuramıyordu. Çocukları da karısının yanındaydı, sanki bir şeyler onu kaçırıyor gibiydi. O an buranın daha önce rüyasında gördüğü ve dallarından paraların yağdığı bahçe olduğunu anladı. Her yer yemyeşildi ve ne para ne bilet numarasından eser vardı. Fil ortadan kaybolmuştu. Şimdi etrafta gezip burada o numaranın yer alıp almadığına bakmaya karar verdi. Gezindikçe sıklaşan bir ormana doğru girdi ve küçük su birikintilerinin arasından yılanların gezindiği bir kısımda gök gürmeye başlayınca uyandı. Yılanlar korkutmamıştı, yanındaki adamın horultusu korkutmuştu.

Burada ne yapıyordu? Bilmediği bir şehrin, bilmediği bir semtinde, bu horlayan adamın yanında ne yapmaya çalışıyordu? Bileti rüyasında göremiyordu, belki geçip gitmişti, sadece bir hayaldi, belki bileti bulamayacak, belki bulduğu bileti alamayacaktı. Belki çoktan alınmıştı bilet. İki rüyadan başka ne vardı elinde? Onlar da ne kadar şaşırtıcı olsa da rüyaydı neticede.

İçinde kendine karşı bir *küstahlık* hissi doldu. Kendine tepeden bakan yine kendisiydi ve hem ezmeyi hem ezilmeyi, hem bakmayı hem bakılmayı aynı anda hissetti. Kendini bir böcek gibi hissediyordu ama bu böceği seyreden de kendisiydi. Yataktan fırladı. Yatarken değiştirmedeği kıyafetlerini düzeltirmiş gibi yapıp ayakkabılarını giydi ve *bu saçmalığa son vermek* için hemen dışarı çıktı. Eve dönüyordu. Aklının başına geldiğini hissetti. Düşünmek böyle bir şey. *İnsan rüyasında piyango bileti mi görür Allah aşkına?*

Resepsiyonda uyuklayan adamı uyandırmadan dışarı çıktı. Yürümeye başladı. *En erken otobüs kaçta acaba?* Yürürken akşam adres sorduğu taksi durağının ışıklarını gördü uzaktan. *Bir taksiye binip terminale gitmeliyim.*

Terminale vardığında otobüs bileti satması beklenen adamın da uyuklayanına rastladı. O saatte terminalin ev sahibi evsizlerdi. Ortalıkta yolcudan çok dilenci vardı. Yazıhanenin bankosuna abanıp biletçinin kel kafasında kalan iki üç tel saç koparmayı düşündü ama buna gerek kalmadan adam mırıldanarak uyandı. *En erken otobüs 7'de.* Biletini aldı ve Ankara'daki son iki saatini geçirmek için bekleme salonuna gitti.

Bekleme salonundan çok yatakhaneyi andıran, bankların üstünde sere serpe

yatan insanların arasında bir yer bulup oturdu. Kendine yola çıktığı bu macera için hala kızılıyordu. Akli uykudan kamaşmaya başlayınca gözleri de kapandı. Kapanan gözleri bu sefer karanlık bir rüyaya daldı.

Sana ne emrettiğimi biliyorum dedi kral. Duvarları görünmeyen bir salonda, altın bir tahtta oturuyor, başında gümüş bir taç vardı. *Sana ne emrettiğimi biliyorum* diye tekrar ediyordu. Kralın kendisine baktığını biliyor ama ona bakamıyordu. Gözleri yerdeydi, yerdeki sayıları farketmişti o an. Her granit karonun üstünde aynı sayı yazılıydı, 478733.

Kralın huzurundan çıkmak istedi ama yapamadı. Oraya bağlanmış gibi hissediyordu. Kral da aynı sözü aynı ses tonuyla tekrar ediyordu. En son *Beni yarı yolda bıraktın* dedi. Ortalıktan kayboldu. Etraf karardı ama yerde gördüğü rakamlar altın gibi parlamaya başladı. Koşmaya çalışırken uyandı, yanındaki adamın kafası omzuna düşmüştü.

Rüyayı görmezden gelmek istedi ama yapamadı. *Yarı yolda bırakmak* ithamı acıydı. Mehmet Bey en çok vefakarlığıyla övünürdü. Şimdi, *kral* her kimse ona vefa göstermemiş olacaktı. Vefa gösterilmeyen kralların krallığı ne oluyordu acaba? Yeniden uykuya dalsa da sorsa mıydı?

Otobüsüne yirmi dakika kala gidip gitmeyeceğini bilmez halde ayağa kalktı. Bir ayağı sabit kalıp diğer ayağı gitmek isterken ve düşünceleri olduğu yerde çember çizirken, aralarda gezen bir seyyar piyangocu gördü. *Çekiliyor, çekiliyor, büyük ikramiye yirmi milyon.*

Yirmi milyonla neler yapabilirim? O an akli yeniden ama ters yöne çalışmaya başladı, *Üç gün ortadan kaybolmuş olsam ne kaybederim? Ya gördüğüm numaraya çıkar da pişman olursam... Elimden geleni yapmalıyım. Eğer bileti bulursam ve o numaraya çıkmazsa yapcak bir şey yok, bileti bulamazsam ve o numaraya çıkarsa, uğraşmış olduğum için üzülmem ama bileti bulursam ve ikramiye ona çıkarsa?*

Önceki akşam bindiği belediye otobüsüne yeniden bindi. Otobüste telefonu açtı ve karısına bir mesaj gönderdi. *Ankara'dayım. İyiyim. Merak etmeyin* ve tekrar kapattı. O gün ve ertesi gün bileti arayacak, bulamazsa dönecekti.

Rüyasındaki kralın kim olduğunu düşünerek sokakları yürüdü. Bilmediği şehrin, bilmediği semtinin sokakları ne kadar tanıdık geliyordu. Her bulduğu piyangocuya bileti soruyordu. Birinci gece bulamadı ve öğretmenevine döndüğünde gece olmuştu. Odayı paylaştığı adam da gitmişti. Bu sefer uykusunda hiç rüya görmedi.

Sabah erken kalktı ve sokakları yeniden dolaşmaya başladı. Piyango bileti satan büfelerin hepsine sormuştu. Artık seyyar piyangocuları arıyordu. Onların da çarşı pazar dolaştıklarını düşündü. Pazar yerini sordu, orada iki seyyar piyangocu buldu, bilet onlarda da yoktu.

Akşama doğru kendine iki simit alıp, bir parka oturdu. *Elimden geleni yaptım* dedi kendine, *Aradım*. Bir yandan oynayan çocukları seyrediyor, bir yandan

simidini kemiriyorken bir piyangocu gelip yanına oturdu.

Buyur abi, büyük ikramiye yirmi milyon, yarın çekiliyor dedi adam. Diğerlerine yaptığı gibi desteyi eline alıp incelemeye başladı Mehmet Bey, 47 ile başlayan çok bilet vardı burada, hepsine tek tek baktı. Evet, işte burada, eski dostuyla el sıkışıyormuş gibi, 478733 numaralı tam bilet, *Seni ne çok aradım bir bilsen.*

Şunu ver bana dedi Mehmet Bey, cebinde o kadar parası yoktu ama ilerideki para çekme makinesinden alabilirdi. Biletçiye *Gel gidelim parayı çekip vereyim* dedi ama *abi sen al gel, ben buradayım, biraz dinleneyim* diye bir cevap aldı.

Mehmet Bey para çekme makinesi sırasında devlet tahvillerinin faiz oranlarını uzun uzun inceleyen iki yaşlı kadının işinin bitmesini sessizce bekledi. Sırası geldiğinde parasını çekip biletçinin yanına hızlı adımlarla döndü. Biletçi aynı yerde bekliyordu. Adama parayı uzatıp sesindeki kırık heyecanı gizleme ihtiyacı duymadan *Ver bakayım bileti* dedi. Adam parayı alıp bir bilet uzattı, Mehmet Bey gayriihtiyarî biletin numarasına baktı, bu seçtiği bilet değildi. *Bu değil, seçtiğim bilet bu değil* dedi. Biletçi *Yok abi, buydu* diye bir şeyler geveledi ama Mehmet Bey burnundan aldığı nefesi vermeden adamın yakasına yapışıp bağırdı, *Nerde lan benim bilet?*

Biletçi korktu. *Şu giden abiye sattım herhalde, bir bilet istedi, ona verdim.* Mehmet Bey biletçiyi bırakıp yavaş yavaş yürüyen adamın arkasından koşmaya başladı. Yetişip önüne geçtiğinde yavaş yürümesinin sebebinin anladı. Gözleri görmeyen bir piyango meraklısı.

Buyefendi, rica etsem, piyango biletinizi bana verir misiniz? Ücreti mukabili yani, biletçiye ayırtmıştım ama size satmış dedi. Adam *Evet, ben aldım ama maalesef satamam, bu bileti günlerdir arıyorum* diye cevap verdi. Bir yandan da gülüyordu. Mehmet Bey bu cevabı duyduğunda şaşırды. *Ben de arıyordum, rüyamda görmüştüm, hatta ayırttığımı göre önce ben gördüm diyebilirim.* Adam *Ben rüyamda görmedim, rüya görmem zaten, doğuştan körüm gördüğünüz gibi, rüya duyuram, kulağıma fısıldadılar* dedi.

Mehmet Bey ne diyeceğini şaşırmıştı. *Paylaştık olmaz mı?* diyecek oldu, adam, *Hayır, neden paylaşayım, bilet benim* dedi. Mehmet Bey içindeki öfkeyi kontrol etmeye çalışarak *Üç gündür onu arıyorum, Ankara'ya bile bunun için geldim* dedi. Adam suratını ekşitti, bastonunu sallamaya başladı. Mehmet Bey adam yanından geçerken öfkesinin fokurdamaya başladığını hissetti. Adam yirmi milyonu elinden almaya çalışıyordu, hayatının en önemli fırsatını elinden kaçırıyordu.

Bir anda sanki karar vermiş gibi adamı nasıl döveceğinin hayalini kurmaya başladı. Öfke ve hayal birleşmiş, adamın akıbetini yazıyordu. Mehmet Bey adamın arkasından yürümeye başladı, her adımı biraz daha sert atarak onu korkutacağını düşündü ama adamın korkmaya niyeti yoktu anlaşılan.

Mehmet Bey bir ağacın altındaki taşı görünce kafasındaki kurgu da değişti. *Şu taşla bir defa vursam, panikleyince bileti alır kaçırım.* Gidip taşı aldı, adamın arkasından sessizce yaklaşp vuracaktı. Adam nefes almasını duymuş olacak ki aniden döndü ve taş adamın suratının ortasına geldi. Siyah gözlükleri dağıldı,

renksiz gözleri açıkta kaldı ve alnının ortasından kan boşalmaya başladı. Adam sendeleyip yere düştü. Mehmet Bey adama sarıldı, bir eliyle tutuyor, bir eliyle ceplerini aramaya çalışıyordu. Adamın alnından fışkıran kan ikisini de kırmızıya boyamıştı, Mehmet Bey adamın sol cebinde bir kağıt parçası bulmuş gibi hissetti, çekerken adam da son bir gayretle elini cebine attı. Piyango bileti iki elin arasında kaldı, kan üstüne Rorschach lekeleri çizerken ikiye ayrıldı.

Biletin yırtılma sesi Mehmet Bey'e İsrail'in suru gibi geldi. Elindeki kanlı yarım bilete ve yerde yatan adama bakakaldı. O sıra biletçi ve etraftan birkaç kişi daha yetişip kalkmaya niyeti olmayan Mehmet Bey'in kollarına asıldı.

Polis geldikten sonra gazeteciler de geldi. Kör adamın avukat olduğunu öğrendi. Adamın arkadaşları geldi. Dünya geldi. Onun kimsesi gelmedi. Mehmet Bey o gece nezarette rüya görmedi.